

De Tulp

De Tulp

Ruard Wallis de
Vries

Voor mijn vrienden

Auteur: Ruard Wallis de Vries

Ontwerp: Lily Hamouche

ISBN: 9789403851679

© Ruard Wallis de Vries 2025

Gepubliceerd via Bookmundo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Iedere gelijkenis van de personages uit dit verhaal met bestaande personen berust op zuiver toeval.

Man durf te lezen-reeks deel 1

Inhoud

1	Festina Lente	5
2	Dronken van ideeën	15
3	Nachtelijk staatsconsult.....	19
4	Coïtus interruptus.....	22
5	Elf, vanzelf	27
6	In het Kras	37
7	Domweg druk doend in de Dapperstraat	44
8	De nacht van neukend Nederland	49
9	Kaping op zee	72
10	Goud	83
11	Het afgebeten Venlose accent.....	99
12	<i>Begrepen</i> worden.....	112
	Epiloog.....	117

1 Festina Lente

Jordaan, Amsterdam – 26 maart 2026

De ramen van Festina Lente waren beslagen van de regen die al de hele dag over de stad gutste. Binnen hing er een walm van oude sigaretten, al mocht er al twintig jaar niet meer geroookt worden. De houten lambrisering glom van bierhanden en poetsdoek, de barkrukken kraakten onder mannenbuiken die er al decennia op zaten. Het café had vroeger De Looijer geheten, maar de nieuwe eigenaar had het al een tijdje geleden die pseudo-grappige, pseudo-Italiaanse naam gegeven: ‘Haast u langzaam’. Toch dronken de vaste klanten nog steeds hun Amstel van de tap alsof er nooit iets veranderd was.

Aan de stamtafel achterin zaten drie mannen van tegen de zestig, studentenvrienden die elkaar nooit helemaal waren kwijtgeraakt. Het nieuws van de dag hing als een mist boven hun glazen: de formatie was definitief mislukt. Geen verrassing natuurlijk, na een verkiezingsuitslag in oktober die op het eerste gezicht op een overwinning van het politieke midden wees, maar die geen enkele partij groot genoeg had gemaakt om te zeggen: “Mond dicht, we gaan het doen zoals ik het wil.” En nu, bijna een half jaar later, had de laatste verkenner zijn opdracht teruggegeven, met als conclusie: zo snel mogelijk nieuwe verkiezingen. In juni 2026. Krakend en zuchtend hadden de partijen eerder op de dag het

startschot gegeven voor een nieuwe campagne. Een man sprong eruit: Geert Wilders, die vanaf de zijlijn het formatiegekrakeel had afgebrand en die nu in de peilingen opnieuw op eenzame hoogte stond. Als er niks veranderde, zou hij over een paar maanden premier worden. En Geert Wilders als premier, zo wist iedereen die verder keek dan zijn neus lang was, dat was de garantie voor chaos. De markten roerden zich al: Beursplein 5 had die dag de grootste duikvlucht gemaakt die de hijgerige beursjongens zich konden herinneren.

Rob, de doorgewinterde journalist met een ongekamd, nog altijd niet grijs wordend kapsel - een uithangbord van jongensachtige, tomeloze energie -, zat er vandaag wat verslagen bij. Dat was onkarakteristiek voor hem: Rob speelde zijn leven op diverse borden: zijn journalistieke documentaires getuigden van hart voor zijn werk, zijn gezin in Purmerend was alles voor hem, maar dat weerhield hem er niet van om er in Amsterdam een netwerk van jongere minnaressen op na te houden. Zijn ogen flikkerden rusteloos. "*Mark my words,*" zei hij, "de pleuris gaat uitbreken. Vandaag zijn het de beurzen, morgen de hyperinflatie. En als je aan de prijzen van de dagelijkse boodschappen komt... Voor je het weet heb je een staatsgreep."

"Staatsgreep m'n verroeste reet," bromde Wim, de belegger die als enige in Amsterdam was blijven wonen. Wim was wat aan de zware kant, maar zijn gezicht had iets scherp behouden. Hij had net zijn derde glas rode wijn besteld, wat ook betekende dat

hij zijn karakteristieke voorzichtigheid liet varen. “En wie zou die staatsgreep dan moeten plegen? Een groepje generaals? Die zijn toch nooit een factor van betekenis geweest in Nederland. Wat we hier hebben is veel erger: kapitaalvlucht. Mijn portefeuille bloedt leeg. Als dit zo doorgaat, kunnen we beter allemaal naar Portugal emigreren. Of naar Brazilië.”

“Vluchten kan niet meer...”, begon Rob te zingen, vals maar raak. “We zitten hier vast. De wachtkamers lopen vol, de politiek loopt leeg. En wij maar doorgaan.”

Victor, de derde man, hield zich een beetje op de vlakte. Hij had jarenlang voor de NAVO gewerkt – niet als militair, maar bij de communicatie-afdeling, een vergeten hoekje van het grote glazen kantorencomplex even buiten Brussel. Hij had de eerste mogelijkheid tot vroeg pensioen met beide handen aangegrepen. Hoewel hij op en top Amsterdammer was, en ook weer in de stad was gaan wonen, was hij eraan gewend geraakt Nederland van een afstandje te bekijken. Net als Wim had hij geen kinderen, en geen vaste relatie. Dat hij af en toe zijn haar donkerblond liet verven, was iets wat zijn beide vrienden niet wisten. Het had enig effect. Als je de rimpels rond zijn ogen niet meetelde zou Victor kunnen doorgaan voor een man van rond de 40 – iets waar menige vluchtige vriendin de laatste jaren ingestonken was. Hij nam dat compliment doorgaans met een slecht geacteerde achteloosheid in ontvangst – een teken

van zijn niet geringe ijdelheid. Hij probeerde iets hoopvol te zeggen maar kwam niet ver. "Misschien... misschien dwingt dit tot een nieuwe start?"

"Een nieuwe start?" lachte Rob schamper. "Ja hoor, met Wilders als premier. Dan zijn we écht terug bij af. Het eerste wat hij zal doen is de subsidiekraan dichtdraaien van alle culturele dingen die jij zo leuk vindt aan Nederland. Weet je wat dit land nodig heeft? Een gemeenschappelijke uitdaging. Iets waar we samen voor kunnen knokken. Een beetje meer Nederland. Want weet je wat het is?"

Wim en Victor glimlachten: als Rob *on a roll* was, moest je hem laten uitrazen, met dezelfde energie als toen hij 's avonds op de sociëteit in een half uur kon uitleggen hoe hij, Rob Houtman, de wereld aan zijn voeten zou krijgen. Dat dat niet gebeurd was, lag niet aan Rob.

"We kunnen eindeloos lullen over hoe vol Nederland is, hoe er een halt aan de migratie moet worden toegeroepen en bladibla, maar het hele punt is dat wij als klein landje een economie draaiende houden die *way* boven onze stand is. We staan in allerlei Top Tienen waar we helemaal niet thuishoren, qua inwonertal. En formaat. Kijk, vroeger zat daar iets logisch in, met Indië als speeltuin, proeftuin, achtertuin, maar potdomme dat was kolonialisme van het treurigste soort. Makkelijk zat om de Britten van een Empire complex te beschuldigen, wij hebben er ook last van! Waarom vliegen we uit zodra we vleugeltjes

hebben? Er is geen land ter wereld waar we niet tot in de elite zijn doorgesijpeld. En de kneusjes blijven achter, de kneusjes die niet zien dat de Tweede Kamer enkel dorpspolitiek bedrijft. Kneusjes zoals ik ja. Dus de keuze...”

Victor glimlachte inwendig: hij hield van Robs zelfironie. Gelukkig bezat hij er ruim genoeg van om de vriendschap draaglijk te houden.

“... De keuze is simpel: of we accepteren onze kleinheid en schroeven de economie terug tot proporties die bij ons passen, of we veroveren er ergens een landje bij. Die tweede optie lijkt me wat link, dus is hier wat ik voorstel: de varkensstallen eruit, de boeren eruit en de tuinbouw eruit. We regelen wat met Noorwegen en Finland. Met medeneming van een half miljoen tot een miljoen arbeidsmigranten.”

Het bleef even stil. De jukebox klikte, iemand had gekozen voor Boudewijn de Groot uit de tijd dat hij nog met zijn geaffecteerde jaren-zestig-stem zong. Buiten blies de wind vervaarlijk over de gracht, binnen was de stemming niet langer *beneden alle peil*. Victor, die tot dan toe vooral naar zijn oude makkers had geluisterd, zette zijn glas neer. Zijn stem klonk bedachtzaam, alsof hij weer even terug was in een meeting met de NAVO-delegaties in Brussel. Maar die tijd was voorbij, goddank. Was hij langer gebleven, dan had zijn repetitieve werk hem waarschijnlijk een dikke depressie bezorgd. Zijn eerste Amsterdamse winter was hem uitstekend bevallen: oude vrienden opzoeken, 's ochtends de

krant lezen in cafés zoals Festina Lente, en 's avonds met een date van achterin de 30 naar Kriterion of het Bimhuis.

“Je eerste optie is al eens voorzichtig uitgeprobeerd” begon Victor. “En toen kregen we die fakkels voor de deur bij Kaag. Plus een boerenlobby die van Ma Flodder bijna onze nieuwe minister-president maakte. Maar je tweede idee is zo gek nog niet.”

Wim en Rob richtten beide een verbaasde blik op Victor. Rob grijnsde: “Onze Victor wil Vlaanderen inlijven, al die jaren in Brussel hebben...”

Maar Victor onderbrak hem met een plotselinge urgentie. Een ideetje was boven komen drijven, iets waar hij de laatste 24 uur zijn gedachten al een beetje op had losgelaten. “Meer Nederland, dat hebben we nodig. Meer land, kortweg.” Hij pakte een bierviltje, draaide het om, en begon met zijn oude Montblanc-pen te krassen. “Jullie lachen, maar hoe moeilijk is het eigenlijk?”

De anderen keken naar het viltje. Victor tekende een hoekige kustlijn, een kaart van Nederland, en daarnaast, in de Noordzee, begon hij een vorm te schetsen. Een soort bloemblad dat breeduit langs de kustlijn lag, en in noordelijke richting uitwaaierte.

“Een tulp,” zei hij droog. “Kijk, we laten hem ter hoogte van Den Haag beginnen, en dan zo’n 200 kilometer noordwaarts. Ondiep water, zandbanken, prima te bedijken. HSL-aansluiting, nieuwe stranden, ruimte zat.”

Het bleef even stil.

“Nederland heeft altijd land gewonnen” vervolgde Victor, op een rustige toon die verried dat hij wist dat zijn vrienden niet vonden dat dit zuivere lulkoek was. “Waarom niet opnieuw? Een uitdaging die groter is dan wij zelf. Iets waar we onze tanden in kunnen zetten, in plaats van in elkaars vlees.”

Rob sprong op, zijn ogen glommen. “Een tulp! Jezus, ben je gek? Meer oranje, meer nationalisme... Dit is exact het soort bullshitverhaal waar extreemrechts zo graag mee te koop loopt! Maar ik geef toe... het klinkt een stuk beter dan D66 met dat plan van tien nieuwe steden erbij.”

Victor glimlachte: “Dit land is aan het overkoken, en als de ketel overkookt gooi je er wat extra koud water bij. We hebben meer ruimte nodig – iedereen zit veel te dicht op elkaars lip. Je hebt gelijk Rob, we zijn de vijfde economie van de EU, we leven boven onze stand en daar betalen we nu de prijs voor – iedereen is door het lint aan het gaan! Terugschakelen helpt niet meer, laat staan dat hele vluchten. Als we onze huidige spierballen in de etalage willen houden, moeten we onze *breeding ground* uitsmeren over een groter terrein.”

Wim trok het viltje naar zich toe, bekeek de schets. “Weet je wat het oplevert aan vastgoedwaarde? De bouw krijg je uit het slop. En dan de boeren, de tuinders...”

“De arbeidsmigranten, de jongeren, de starters op de woningmarkt”, vulde Victor aan. “Natuurreservaten, you name it.”